

'Adagio'

Crokaert en Mademoiselle Hyde

door

Sander Chargois

*Voor Wendy,
mijn vriendin voor het leven!*

Schrijver: Sander Chargois
Coverontwerp: Sander Chargois
ISBN: 9789465462417
Druk: Eerste druk

© Sander Chargois
Eerste uitgave 2026

Voorwoord

En toen opeens was er in 2025 niet het zesde deel uit de Crokaert files. Reden was eigenlijk dat ik aan het begin van het jaar het laatste deel van de Alpen trilogie aan het afronden was en deze klaar te maken om uit te geven. Neem daarnaast ook nog een paar reisboeken die afgerond moesten worden en opeens vloog de tijd. Ik was weliswaar ergens in het voorjaar begonnen met schrijven, maar om een of ander reden kwam ik niet verder. Ik begon met de titel 'Adagio'. Hiermee liep ik al langer in mijn hoofd. Een fantastisch nummer vertolkt door Lara Fabian. Maar ja, hoe begin je dan een verhaal. Adagio was afkomstig uit een opera. Dat moest een link zijn. Pak daar nog eens het mooiste theater van Antwerpen bij en ik was vertrokken. Er moest iets gebeuren in de Bourla schouwburg. Eigenlijk een fantastische setting. Toch stopte het verhaal al snel en heb ik het even enkele maanden naast mij moeten neerleggen.

In de tussentijd schreef ik de reisboeken Sicilië en Korea, met natuurlijk de bijbehorende voorafgaande vakanties. In oktober pakte ik het verhaal weer op. En dan opeens kom je in de flow. Zoals het dan eigenlijk zo vaak gaat ontstaat het verhaal voor mijn ogen en hoef ik eigenlijk enkel op te schrijven wat ik bijna zie gebeuren. Klinkt misschien net iets gemakkelijker dan het is. Er komt altijd wel denkwerk bij kijken.

De moord vindt plaats en dan gaat het verhaal van start. Hierbij hoort ook altijd een stukje buitenland. Dat vond ik al snel, althans eigenlijk was het door mij geredigeerd. Ik verzon niet voor niets het land waaruit de operazangeres Cecilia Van Blerck afkomstig was. Het leek mij een leuke setting. Ook weer eentje waar ikzelf met Ben ben geweest. Altijd leuk om buitenlandse scenes te schrijven die zich op plaatsen afspelen waar ikzelf geweest ben.

Het verhaal ontstond weer vanzelf en voor ik het wist was het af. Dan komt altijd het spannendste, wat vinden de dames ervan die mijn boeken redigeren? Marleen, Sigrid en Kaat begonnen te lezen. Het verhaal werd door hen goedgekeurd en de verbeteringen kwamen binnen. Je maakt nu eenmaal

fouten bij het schrijven, zeker als het zo snel gaat. Zoals iedere keer gaat mijn dank naar hen uit!

Naast de titel en op den duur ook de ondertitel, overigens ook een song van Lara Fabian van de fantastische cd Mademoiselle Zhivago, was het tijd voor de cover. Ik besloot gebruik te maken van Chatgpt. Overigens voor het boek zelf maak ik daar geen gebruik van. Ik gebruik Chatgpt enkel om dingen uit te zoeken. Hoe graag hij ook mee zou willen schrijven, dat laat ik niet toe. Ook niet wat het plot betreft. Chatgpt is leuk, maar ik vind dat je als schrijver je eigen fantasie en inbeeldingsvermogen moet gebruiken. Je bent schrijver en dan moet je ook zelf schrijven. Niet voor je laten schrijven.

Een cover maken is daarentegen wel fantastisch met Chatgpt. Je laadt een eigen foto op van de Bourla en voegt je wensen toe. Dan draait het programma je foto, haalt dingen weg en voegt wat toe en dan opeens heb je precies die foto die je voor ogen had. De Bourla met ervoor een wijngaard. Wat het een met het ander te maken heeft daar kom je zelf wel achter.

Het is tijd om te gaan lezen. 'Adagio, Crokaert en Mademoiselle Hyde.'

Sander

1

De gasten stroomden langzaam de Bourla Schouwburg binnen. Iedereen was chique aangekleed. Dames in het lang en heren in smoking of pak. Via de trappen gingen zij naar boven waar de foyer zich bevond. Hier werden de gasten verwelkomd met een glas champagne, alvorens zij zich naar de zaal zouden begeven. De opera die zou worden opgevoerd was geïnspireerd op het muziekstuk Adagio in G minor dat door de Italiaanse barokcomponist en violist Tommaso Albinoni was geschreven. Men had de titel verkort tot Adagio. Een stuk dat vaak gebruikt werd in films en zelfs door Lara Fabian eind jaren 90 was vertolkt. Het vormde meteen haar wereldwijde doorbraak. Componisten hadden dit Adagio in G minor weten uit te breiden tot een moderne opera welke zou worden vertolkt door een internationaal theatergezelschap. In de hoofdrol de wereldberoemde operazangeres uit Zuid-Afrika, Cecilia Van Blerck.

In Antwerpen hingen al maanden posters die deze opera aankondigden. Daarnaast hadden kranten en tv-stations bijzondere aandacht besteed aan deze voorstelling. Met name Cecilia Van Blerck, die voor het eerst in haar carrière in België zou optreden, werd alomtorens genoemd. Zij was slechts 35 jaar oud, maar had nu al een indrukwekkende lijst aan hoofdrollen op haar naam staan. Privé ging het haar minder goed omdat zij onlangs haar tweede huwelijk had zien stranden. Haar man, de Engelsman Brian Miller had haar bedrogen en geprobeerd haar financieel uit te kleden. Zij spande een rechtszaak aan, welke zij wist te winnen en op die manier haar ex een halt had weten toe te roepen. Hierna had zij besloten, zo gaf zij in menig interview aan, zich voorlopig volledig op haar carrière te storten.

Na het aperitief en de welkomsthapjes begaven de gasten zich naar de zaal van het bijna 200 jaar oude gebouw. Hier namen zij plaats op de rode pluche stoeltjes. Boven hen het mooi beschilderde plafond en voor hen het toneel met de gordijnen

die nog dicht waren. Inmiddels stroomden ook de balkons vol. Telkens een afgezet gedeelte waarin enkele stoeltjes waren gesitueerd. Zo konden besloten gezelschappen zich afzonderen van andere theaterbezoekers.

De meeste bezoekers hadden hun plaats gevonden. Enkele laatkomers werden vlug door zaalmedewerkers naar hun plaats begeleid. Anderen die hun plaats al hadden gevonden, keken in het programmaboekje of op hun horloges om te zien hoelang het nog zou duren voor de show zou gaan beginnen. Achter het gordijn op het podium maakte iedereen zich klaar en in de orkestbak waren de musici hun instrumenten aan het stemmen. Vanuit de coulissen stapte Cecilia Van Blerck het podium op. Haar imposante jurk met flinke sleep gleed geruisloos achter haar aan. In het midden van het podium stopte zij, terwijl een medewerker achter haar de jurk mooi om haar heen drapeerde.

Het licht in de zaal werd gedoofd en de spots op het gordijn bij het podium stonden aan. De muziek zwelde langzaam aan. De eerste tonen van het overbekende Adagio werden direct door het publiek herkend waardoor er applaus opsteeg van de 900 bezoekers die in de zaal zaten. De gordijnen gingen langzaam open. Een balzaal werd zichtbaar. Spiegels, zuilen en een grote kroonluchter boven het podium gaven de sfeer van een paleis weer.

Een spot ging aan en zetten Cecilia Van Blerck in het licht. Zij was gekleed in een donkergroene jurk en haar lange bruinzwarte haar was opgestoken. Zij haalde diep adem en zong de eerste noten uit volle borst. Dansers die van beide zijden uit de coulissen kwamen, leken over het podium te zweven en ontweken behendig de operazangeres. Zij genoot met volle teugen toen zij de reactie van het publiek hoorde. Zij klaptten en sommigen joelden bij het horen van de operazangeres. Op dit moment hadden zij lang gewacht. De show was immers al een jaar voordat deze zou worden opgevoerd uitverkocht.

De scenes volgden elkaar snel op. Cecilia werd daarbij in de coulissen regelmatig van een nieuwe outfit voorzien. De ene nog indrukwekkender dan de ander. Voor haar tegenspeler, de

Engelsman Sebastian Steyn, gold precies hetzelfde. Hij was een lange atletisch gebouwde man die van zichzelf al een aristocratisch voorkomen uitstraalde. Zijn dikke golvende donkerbruine haar was in een nette, maar nonchalante coupe geknipt. Ook hij wisselde even snel van kostuum en zong net als Cecilia de sterren van de hemel.

Vlak voor de pauze kwam het masterpiece van de opera voorbij, het Adagio. Na de eerste twee coupletten doofde plotseling het licht in het gehele theater. Enkele seconden waren het orkest en de zangers te horen, nu zonder versterking, waarna ook zij stopten. Er klonk het enorme knal welke snel gevolgd werd door gegil vanaf het podium.

Vanuit de zaal steeg er een geroezemoes op. Het publiek wilde wel opstaan, maar in het aardedonker behoorde dit niet echt tot de mogelijkheden. Hier en daar werden mobiele telefoons tevoorschijn gehaald en werden de verlichtte beeldschermen zichtbaar. Sommigen schakelden het zaklampappje aan en schenen ermee in het rond.

Ergens vanuit de zaal werd er door één van de medewerkers van het theater geroepen dat iedereen moest blijven zitten. Hij moest dit enkele keren herhalen, waarna langzaam de stilte in de zaal begon terug te keren.
“Wij proberen het technisch probleem op te lossen”, riep hij nog eens.

Tegelijkertijd stapte er iemand met een zaklantaarn uit de coulissen het toneel op. Als eerste kwam hij Cecilia tegen die op de grond zat.

“Mankeert u iets?”, vroeg de man.

“N..n..n..nee, volgens mij niet. Ik voelde enkel honderden kleine prikjes in mijn benen”, zei de operazangeres.

De man scheen nu op de benen die opzij onder haar jurk vandaan waren gekomen. Ze zaten onder het bloed. Cecilia schrok van het aanzicht. De man verschoof de lichtbundel van zijn zaklantaarn naar opzij en volgde daarmee een spoor van glas, tot hij bij de kroonluchter kwam die naar beneden was gevallen. Achter hem slaakte Cecilia een korte kreet toen zij in het licht van de lantaarn Sebastian onder de kroonluchter zag liggen. De man draaide zich om en richtte zijn zaklantaarn in

de coulissen. Hij hoopte de medewerker te vinden die verantwoordelijk was voor de gordijnen. Toen hij deze spottende hij eropaf.

“Doe nu de gordijnen dicht!”, zei hij op bevelende toon.

“Oké”, zei de technicus kort. Hij deed een stap achteruit en haalde een hendel over. Achter de man klonk het zachte geschuif van de gordijnen in de rails waaraan zij hingen. Net toen ze dicht waren sprongen op verschillende plaatsen de lampen aan.

De man die eerder de zaal in had geroepen dat iedereen moest blijven zitten kwam nu tussen de gordijnen door tevoorschijn. Een andere medewerker kwam van opzij het toneel opgelopen en overhandigde de man een microfoon. Hij tikte er even op om te horen of hij het deed.

“Dames en heren. Dank voor uw geduld. Het zal u niet verwonderen dat wij een groot”, hij wachtte even en zocht naar de juiste woorden, waarna hij vervolgde, “technisch probleem hebben. Zoals u ziet is de verlichting inmiddels weer in werking gesteld, maar zullen wij de voorstelling stil moeten leggen.” Vanuit de zaal kwamen er verbaasde en teleurgestelde reacties.

“Mag ik u verzoeken naar de foyer te gaan? Wij zullen u een gratis drankje aanbieden”, zei de man, die ter plekke deze geste had verzonnen, zonder erbij stil te staan of dit wel kon en of het logistiek gezien zo plotseling te realiseren zou zijn.

Inmiddels waren er achter het zware gordijn een tweetal EHBO'ers het toneel op gesneld en knielden neer naast Sebastian Steyn. Deze lag grotendeels onder de kroonluchter. Eén van hen veegde het golvende haar uit zijn gezicht en scheen erin. Vervolgens legde hij twee vingers in zijn nek. Even wachtte zij.

“Ik heb een hartslag”, zei ze zachtjes tegen haar collega. Deze stond op en vroeg enkele toneelspelers, die nog steeds geschrokken op het podium stonden, te helpen voorzichtig de kroonluchter op te tillen. Het glas kraakte onder hun voeten toen zij een positie aannamen in een poging het gevaarte iets van de vloer te krijgen. Iemand riep tot drie, waarna de mannenkracht zetten. Heel langzaam kwam de kroonluchter iets omhoog. De EHBO'ers trokken voorzichtig Sebastian

onder de kroonluchter vandaan terwijl een derde zijn hoofd ondersteunde.

Sebastian lag nu op zijn rug. Zijn gezicht door alle glassplinters bijna onherkenbaar en onder het bloed.

Enkele minuten later kwamen er vanuit de coulissen twee ambulanciers het toneel op gerend met een brancard. Snel schatte zij de situatie in. Moeilijk was dat niet met de kroonluchter die op het podium lag en de bebloede patiënt ernaast. De EHBO'ers deden een stap achteruit en informeerden kort de net gearriveerde ambulanciers.

Eén van hen knielde neer naast het slachtoffer. Hij opende het jasje dat Sebastian aanhad en trok zijn T-shirt omhoog. Hij deed de stethoscoop in zijn oor en legde het mondstuk op de borst van Sebastian. Hierbij keek hij zijn collega aan.

“Een zeer langzame hartslag. Breng jij een infuus aan dan zorg ik voor een zuurstofmasker.”

Heel voorzichtig legde hij het masker over Sebastian zijn mond en neus. Hij realiseerde zich dat hij niet te hard kon drukken door alle glasscherven die in zijn gezicht stonden. De ander legde een infuus aan en vroeg een omstander de zak met vloeistof hoog te houden.

“Klaar om te vervoeren?”

“Ja”, zei de ander en legde de brancard naast Sebastian. Voorzichtig maar met enige snelheid verplaatsten zij het slachtoffer naar de brancard waarna zij deze omhoog trokken. In de tussentijd hadden de EHBO'ers zich ontfermd over Cecilia en haar een deken omgeslagen. Daarnaast werden de andere spelers opgevangen.

2

Robert en Danny zaten in DeLuxe. Het was de standaard uitgaansavond waarop zij altijd even naar hun stamcafé trokken om er een wijntje te drinken. Deze keer zaten zij aan de bar. Rick was bij hen komen zitten. Ondanks dat hij de eigenaar was stond ook hij regelmatig aan de bar. Zat zijn shift erop dan nam hij aan de andere kant van de bar plaats.

“En hoe staat het met de verbouwing?”, vroeg hij aan Robert die in het midden zat.

Robert die net een slok van zijn wijn nam wees direct naar Danny. “Hij gaat grotendeels over de verbouwing.”

“Laat ik het zo zeggen, ik houd het het meeste bij en zorg ervoor dat de plannen worden uitgevoerd zoals wij het willen”, zei Danny.

“Daar kan ik je geen ongelijk in geven. Je betaalt er immers voor en dan moet het ook wel goed gaan”, opperde Rick.

“Juist, zo denk ik er ook over”, zei Robert.

“En is het einde al in zicht?”

“Ze zitten op schema, maar het is natuurlijk ook een groot project”, zei Danny.

“Ja, dat krijg je met een kasteel”, zei Rick lachend.

“Ik blijf dat toch nog steeds een groot woord vinden”, zei Danny.

“Ik snap wat je bedoelt, maar je moet maar zo denken, de geschiedenis heeft het nu eenmaal zo bestempeld, Kasteel Hof ten Dorpe.”

“Daar heb je ook weer gelijk in”, zei Danny.

Robert pakte zijn telefoon die plotseling oplichtte.

“Sorry, deze moet ik even aannemen”, zei hij en liep naar buiten aan de zijde van de Lijnwaadmarkt.

“Crokaert”, zei hij kort. “Jasper?”, vroeg hij want door het geluid dat uit de openslaande deur van het café kwam, kon hij het niet goed verstaan. Schijnbaar belde Jasper ook niet met zijn eigen handy waardoor het nummer niet herkend werd.

“Ja, ik ben het. Er is iets gebeurd in de Bourla”, zei hij kort.

“De Bourla? En waar ben jij dan nu?”

“In de Bourla”, zei Jasper.

“Toe maar, je was naar Adagio?”, vroeg Robert die al maanden over de opera had gehoord en zelf ook kaartjes had gekocht voor over een tweetal weken.

“Waar zit jij?”, vroeg Jasper die vond dat hij geen tijd had voor deze chit-chat.

“DeLuxe, maar als je even wacht dan haal ik Danny en komen wij direct naar je toe. Onderweg kun je mij dan even op de hoogte brengen. Blijf hangen.”

Robert stapte weer naar binnen.

“Danny, wij moeten weg.”

Voor Rick was dit inmiddels geen vreemde opmerking meer, waardoor hij dan ook snel vervolgde, “Ga maar, ik schrijf het wel op.”

“Dank je”, zei Robert die inmiddels zijn jas had aangetrokken.

Toen zij buiten waren liepen zij via de Eiermarkt en de Huidevetterstraat in de richting van de Bourlaschouwburg. Onderweg werden zij bijgepraat door Jasper, al wist hij niet meer te vertellen dan wat hij van een afstand had gezien.

Nog geen tien minuten later liepen Robert en Danny de schouwburg binnen. Snel lieten zij hun pasjes zien, waarna zij naar binnen konden. Direct liepen zij door de zaal naar het podium. De meeste bezoekers hadden inmiddels de zaal verlaten. Op Jasper na, die was blijven zitten. Hij stond op en liep naar het tweetal, waarna hij met hen meeging naar het podium. Het was even zoeken hoe zij hierop moesten komen.

Robert schoof de gordijnen uiteen en stapte erdoor. Hij schrok kort van de ravage en schatte snel de situatie erin. De gevallen kroonluchter en de operazangeres die ernaast zat en werd bijgestaan door een EHBO'er. Snel stelde hij zichzelf en de anderen voor.

“Danny, bel jij even naar onze commissaris?”

“Ik zal Christine Mertens contacteren”, zei Danny.

Robert knielde naast Cecilia neer. Hij had haar direct herkend van alle posters die al maanden in de stad overal hadden gehangen.

“Hoe gaat het met u?”, vroeg hij op het moment dat hij zich voorstelde.

“Geschrokken, erg geschrokken. En die arme Sebastian”, zei

ze en liet meteen weer een traan.

“Wat is er precies gebeurd?”, vroeg Robert op zachte toon. Cecilia had een brok in haar keel, maar begreep dat zij wel moest antwoorden. “Om eerlijk te zijn heb ik eigenlijk niets gezien. Klinkt misschien vreemd, maar ik begon dus met het masterpiece van de opera, het Adagio.”

“Is dat hetzelfde nummer als wat Lara Fabian wereldberoemd heeft gemaakt?”

“Inderdaad. Daar zullen de meesten het van kennen”, zei Cecilia.

“En toen?”

“Plotseling ging het licht uit en werkten ook de microfoons niet meer. Daarna hoorde ik een enorme knal en voelde ik pijn in mijn onderbenen.”

“Dat zal de impact van de vallende kroonluchter zijn geweest”, zei Robert. “Hoe is het met die Sebastian?”, vroeg Robert aan de EHBO’er.

“Die is zojuist opgehaald door een ambulance. Hij leefde in ieder geval nog.”

“Gelukkig”, zei Robert en wendde zich tot Jasper.

“Kun jij misschien achterhalen waar ze Sebastian naartoe hebben gebracht en daar achteraangaan?”

“Komt in orde chef”, zei hij.

Robert wendde zich weer tot de operazangeres.

“Heeft u enig idee of Sebastian vijanden had?”

Cecilia dacht kort na en vervolgde, “Volgens mij niet. Zoals ik hem in de laatste twee jaar heb leren kennen is het de meest lieve en aardige man die je je maar kunt voorstellen.”

“Oké, voorlopig is dit alles. U mag terug naar uw hotel. Heeft u vervoer of moeten wij iemand u laten brengen?”

“Nee, nee, dat komt wel goed”, zei ze.

“Ik zal haar nog even behandelen. Ik denk niet dat zij naar het ziekenhuis hoeft”, zei de EHBO’er.

“Ik zal u morgen nog opzoeken voor wat extra vragen”, zei Robert.

“Houdt u mij ook op de hoogte over de toestand van Sebastian?”, vroeg ze.

“Uiteraard”, zei Robert en legde een geruststellende hand op de hare.

Jasper stapte op Robert af.

“Ik heb Laura reeds gebeld. Zij is inmiddels ook onderweg.”

“Prima, dan kan zij meteen beginnen met het sporenonderzoek. Wil jij in de tussentijd eens achter de schermen gaan kijken en zien waar er zoal camera’s hangen?”
“In orde chef”, zei hij en verliet het podium.

Danny keek Robert aan.

“Dit doet mij wat denken aan Phantom of the Opera”, zei hij.

“Daar heb je gelijk in, al valt in de musical de kroonluchter in de zaal naar beneden en blijft dan net boven het publiek hangen.”

“Dat is waar, al gaat het verhaal natuurlijk wel dat het op het podium gebeurde, waarbij iemand om het leven kwam”, zei Danny.

“Daar heb je gelijk in”, zei Robert.

Danny liep nog eens om de kroonluchter heen. Hierbij kraakten de stukjes glas onder zijn schoenen. Zijn oog viel op het touw waaraan de kroonluchter had gehangen. Hij strekte zich uit en pakte het uiteinde ervan.

“Rob?”, riep hij, waarna Robert naar hem toekwam.

“Wat denk je”, vroeg hij aan Robert.

“Inderdaad, doorgesneden. Dan kunnen wij een ongeluk in ieder geval uitsluiten en was het een aanslag.”

“Ik ga naar boven”, zei Danny. Hij wist nog niet hoe daar te raken, maar daar zou hij wel achter komen.

“Laura, dank dat je zo snel kon komen”, zei Robert en schudde haar de hand.

“Voor jou altijd, dat weet je”, zei ze met een brede glimlach op haar gezicht. Zij werkte graag met Robert en dat was wederzijds. Zij had hem vanaf de eerste dag dat hij kwam werken bij de politie meegemaakt en had hem zien groeien in zijn job. Hier had zij een enorme bewondering voor gehad. Ook kon zij het zeer goed met hem vinden, wat de samenwerking zeker ten goede kwam. Er waren momenten dat zij zich als een soort van moeder voor hem voelde. Dit kwam mede door het leeftijdsverschil.

Robert legde kort de situatie uit.

“Oké, duidelijk. Dan ga ik aan de slag”, zei ze terwijl zij een blik op Roberts schoenen wierp. Zij keek vervolgens weer op en schudde haar hoofd. Robert wist meteen hoe laat het was. Een

van de eerste regels die Laura er bij hem zo'n beetje had geprobeerd in te rammen was dat op de crimescene hij schoenbeschermers moest dragen.

"Ik weet het, maar ik kwam rechtstreeks uit de kroeg", zei hij beteuterd.

"Ja, ja, het is al goed", zei ze en hurkte naast haar koffer. Hier haalde zij een paar schoenbeschermers tevoorschijn en gaf deze aan Robert. Hij trok deze zo snel mogelijk aan. Een klein glimlachje verscheen op Laura haar gezicht.

Robert begaf zich naar de kleedkamers. De spelers waren verzocht het podium te verlaten en naar de kleedkamers terug te gaan om daar te wachten op verdere instructies. De kleedkamer van Cecilia ging hij voorbij en concentreerde zich eerst op de overige spelers. De meesten waren danig aangeslagen door het voorval en iedereen wilde weten hoe het met Sebastian was. Hier kon Robert geen antwoord op geven, omdat hij het zelf niet wist.

"Heeft één van jullie iets gezien vlak voordat het licht in het theater uitging?", vroeg hij en keek rond naar de zes acteurs die in deze kleedkamer aanwezig waren. Hij zag ze nadenken, totdat één van hen plotseling zei, "ik weet niet of het van belang is, maar vlak voor het moment waarop de kroonluchter viel keek ik per toeval naar boven. Ik had op dat moment even geen taak en stond aan de zijkant in de coulissen te wachten tot ik op kon komen. Het viel mij op dat de kroonluchter zachtjes schudde. Eigenlijk een soort van trilling."

"U keek dus op dat moment naar boven. Zag u verder nog iets?"

"Ik zag wel een gestalte, maar dacht dat dat iemand was die verantwoordelijk was voor het decor en dus ook de attributen zoals de kroonluchters."

"Heeft u misschien bepaalde kenmerken gezien aan die persoon?"

"Eigenlijk niet. Het enige dat mij opviel was dat hij volledig in het zwart gekleed was, maar ik bedacht mij dat dat misschien was zodat hij vanuit het publiek, zittend op de voorste rijen, niet gezien zou worden."

"Geen gekke gedachte", zei Robert en vervolgde, "kon u zien of het om een groot persoon ging, man of vrouw etc?" Eigenlijk had hij het antwoord al wel kunnen raden realiseerde hij zich zodra hij de vraag had gesteld.

“Nee, daar was het te ver voor en heb ik niet lang genoeg naar boven gekeken. Ik moest ook binnen enkele seconden het toneel op.”

“Dat kan ik mij voorstellen. Mocht jullie nog iets te binnen schieten laat het ons dan even weten.”

Toen Robert terugkwam op het podium, was Danny inmiddels gearriveerd.

“En? Heb jij iets gevonden daarboven in het theater?”

“In ieder geval het doorgesneden touw, net als dat stuk dat ik je hier beneden heb laten zien. Verder heb ik een sleutel gevonden”, zei hij en liet het transparante zakje zien waarin hij de kleine sleutel in had gestoken.

“Geef die maar mee aan Laura voor het sporenonderzoek.”

Na een half uur was Laura klaar op het podium.

“Moet ik verder nog ergens sporenonderzoek uitvoeren?”, vroeg zij aan Robert.

“Ja je mag naar boven.”

“Naar boven? Waar?”

“Nou hier naar boven, vanwaar de kroonluchter naar beneden is gevallen.”

Laura keek wat verbaasd.

“Ik begeleid je wel even”, zei Danny.

“Mooi, dan mag je meteen mijn koffer dragen”, zei ze met een klein glimlachje op haar gezicht.

“Oh meteen misbruik maken van de situatie?”, merkte Danny op.

“Uh hoe jong ben jij?”

“Heb je ook weer gelijk in. Natuurlijk draag ik uw tas. Wilt u mij volgen?”

Toen beiden in de coulissen het podium verlieten en Robert aan de voorzijde van het podium sprong kwam er een kar op het toneel rijden met ernaast enkele sterke mannen. Deze tilden de restanten van de kroonluchter erop en reden hem van het toneel af. Iemand anders kwam met een bezem en begon al het glas op te vegen. Nadat ook deze van het toneel was verdwenen besteed Robert en Danny, die inmiddels weer beneden was aangekomen het podium.

“Wat zoek je Rob?”, vroeg Danny, die zag dat Robert naar het midden van het podium was gelopen.

“Ik heb eerder kleine stukjes tape geplakt aan de buitenkant van de plek waar de kroonluchter was gevallen.”

Danny stond nu naast Robert en keek mee.

“Die stukjes schildertape bedoel je?”

“Inderdaad.”

“Maar ik zie daar in het groen ook nog een kruisje en iets verderop een geel kruisje”, merkte Danny op.

“Ik zou bijna denken dat dat de plaatsen moeten zijn geweest waar zowel Cecilia als Sebastian moeten hebben gestaan.

Voor de zekerheid moeten wij dat even navragen bij de regisseur.”

“Dan is het groene kruisje van Sebastian wel grotendeels binnen de reikwijdte van de kroonluchter.”

“Inderdaad. Je zou bijna zeggen ‘een voltreffer’, toch?”, merkte Robert op.

Op dat moment kwam Jasper het toneel oplopen.

“Ik weet inmiddels waar de camera’s hangen en ik heb gevraagd of ze mij de beelden rond dat tijdstip willen doorsturen. Ik kan dan meteen aan de gang gaan met de analyse van ervan.”

“Mooi. Weten wij ook al iets meer van het slachtoffer? Hoe stelt hij het?”

“Ik heb net nog even het ziekenhuis gebeld. Zij zijn Sebastian aan het opereren. De eerste uren zijn cruciaal wist men mij te vertellen”, zei Danny.

“Dan horen wij dat later of morgen wel. Wij zetten nog even het podium af met lint en gaan dan naar huis.”

3

Danny deed de voordeur open van hun nieuwe woning Hof ten Dorpe. Het appartement van Robert in de Kardinaal Mercierlei gebruikten zij momenteel als kantoor voor hun Special International Unit (SIU). Zij zelf waren inmiddels definitief naar Mortsel verhuisd. Wel was het nog wat kamperen in het huis, omdat de verbouwingen nog grotendeels bezig waren. Het hele kasteel moest de eenentwintigste eeuw worden in geslingerd, al stond wel voorop dat al het authentieke daar waar mogelijk bewaard moest blijven. Zelf hadden zij tijdelijk hun intrek genomen in een kamer op de tweede verdieping waar Antonio Verschuere had gewoond. Hij had jarenlang Brigitte, de tante van Danny, geholpen zodat zij zo lang mogelijk in het veel te grote kasteel kon blijven wonen.

“Zijn ze vandaag nog bezig geweest?”, vroeg Robert aan Danny.

“Als het goed is zijn ze met de afwerkingsfase van onze SIU bezig. Daarna moet er enkel geschilderd worden en dan kunnen wij gaan inrichten”, zei Danny.

“Ik ben toch wel blij dat Christine Mertens groen licht heeft gegeven dat wij ons onderdeel hier mogen vestigen”, zei Robert.

“Zeker. Zij had als politiecommissaris natuurlijk heel anders kunnen beslissen.”

“Inderdaad. Ik vermoed dat toen zij heeft laten checken of deze ruimte geschikt en veilig genoeg was het haar heeft overtuigd positief in te stemmen met onze verhuizing.”

“Ga je even mee naar onze kantooruimte? Ik ben wel weer even benieuwd”, zei Danny met een glinstering in zijn ogen. Hij kon zich nog steeds moeilijk voorstellen dat dit allemaal van hem was. Althans hij zei altijd zelf dat het van zowel hem als Robert was. Daarbij corrigeerde Robert hem gekscherend en zei dan dat dat misschien pas na een huwelijk zo het geval zou zijn.

In de kantooruimte deed Danny het peertje aan dat zielig

alleen aan het plafond hing. Nu veel bouw materiaal was opgeruimd was pas goed te zien hoe groot de ruimte eigenlijk was.

“Ruimte genoeg voor ons drieën”, zei Robert en bedoelde dan Jasper als aanvulling.”

“Oh zeker. Zelfs voor nog wel meer medewerkers, mochten wij ooit eens moeten groeien”, zei Danny.

“Gemaakt op de groei dus”, zei Robert lachend.

“Ach aan ruimte hier geen gebrek. Wij hebben zelfs nog het oude kantoorje van mijn oom Aloïs in de toren.”

“Oh dus daar wil je mij zetten?”, zei Robert en sloeg zijn armen om Danny heen terwijl hij hem een zoen gaf.

“Enkel als je vervelend wordt”, antwoorde Danny lachend. “Nee hoor er is hier voorlopig genoeg plek. Ik kijk al uit naar het mogen inrichten van deze ruimte.”

“Het is inmiddels hier beneden al zo veel anders dan toen je tante hier nog woonde”, zei Robert.

“Het was natuurlijk wat gedateerd zowel qua inrichtingen als technieken.”

“Goed dat ze nog een beetje geld had nagelaten”, zei Robert met een glimlach. Danny keek hem aan en gaf hem een knipoog. “Een beetje.... .”

4

Robert stapte al vroeg het ziekenhuis binnen waar Sebastian de avond ervoor naartoe was gebracht. Toen hij eenmaal het kamernummer bij de receptie had gekregen liep hij naar de bewuste afdeling. Van een afstand zag hij eigenlijk al om welke kamer het ging. Net buiten de deur zat een agent op een stoeltje.

“Goedemorgen Tony”, zei Robert.

“Oh goedemorgen, ik had je niet aan zien komen. Alles goed?”

“Ja, ja, zijn gangetje. Hoe is het met meneer Steyn?”

“Wat ik van de artsen heb begrepen is zijn toestand nog steeds kritiek”, zei Tony. “In hoeverre zij mij natuurlijk alles zeggen en zich niet verschuilen achter hun beroepsgeheim.”

“Ik zal nog eens gaan vragen. Weet je waar ik de arts van Steyn kan vinden?”

Tony wees hem een kantoortje enkele deuren verder.

De arts legde uit dat het slachtoffer er slecht aan toe was. Hij had een gebroken nek, de nodige fracturen aan zijn benen en de honderden glassplinters in zijn gezicht en op zijn handen en armen. De arts vreesde zelfs of de ogen van Sebastian de impact van de kroonluchter zouden overleven.

“Dat klinkt niet best. En hoe schat u zijn kansen in?”

“Ik kan er werkelijk niets over zeggen. Daar is het nog te vroeg voor”, zei de arts.

“Kan ik naar hem toe?”

“Hij is nog niet bijgekomen, maar als u wilt mag u wel bij hem.

Ondervragen kan in ieder geval niet.”

“Dat snap ik”, zei Robert en schudde de arts de hand.

Toen hij de kamer binnenstapte, hield hij rekening met het ergste. Voorzichtig liep hij af op het bed dat bij het raam stond. De gordijnen waren bijna volledig dichtgeschoven. Er was enkel een lampje naast het bed dat brandde. Robert pakte onderweg een stoel en nam deze mee. Hij zette hem naast het bed en ging erop zitten. Hij keek naar Sebastian. Zijn gezicht was rood van al het glas dat de artsen eruit hadden gehaald,

waarna de huid was gedesinfecteerd. Hij droeg verder een kraag om zijn nekervels op zijn plaats te houden, beide handen ingezwachteld en hij zat aan de verschillende infusen. De zakken hiervan hingen aan de linkerzijde van het bed. Aan de rechterzijde waren de piepjes te horen van een hartbewakingsapparaat. Met rustige tussenpozen waren de piekjes van zijn hartslag op de monitor te zien.

Robert legde zachtjes zijn hand op de met verband omwikkelde hand. Toen hij hoorde dat de piepjes elkaar sneller opvolgden haalde hij snel zijn hand weg. Hij stond op en keek in het gezicht van Sebastian. Deze deed voorzichtig zijn ogen open. Robert schrok van de aanblik toen hij recht in de bloeddorlopen ogen keek. Hij had geen idee of Sebastian hem kon zien. Hij wilde zijn hoofd bewegen, waarop Robert maande, “niet bewegen”. Daarna hief Sebastian zijn handen op en probeerde het zuurstofmasker of te trekken.

“Rustig, rustig. Je ligt in het ziekenhuis. Je moet stil blijven liggen”, zei Robert nogmaals. Het leek er niet op dat Sebastian dat van plan was. Robert hield zijn hoofd in bedwang en trotseerde de armen waarmee Sebastian rondzwaaide.

“Tony!”, riep Robert. “Tony!”

Binnen enkele seconden vloog de deur van de kamer open en kwam de agent aangesneld.

“Haal een arts of druk hier ergens op een knop. Ik probeer Sebastian rustig te houden.”

Tony drukte op de knop naast het bed en spoedde zich terug naar de gang. Robert hoorde hem nog hard om een arts roepen. Hierna wierp hij een blik op de hartbewakingsmonitor. De pieken volgden elkaar in een razendsnel tempo op net als de daarbij gepaard gaande piepjes. Tony kwam de kamer terug in.

“Wat kan ik doen?”, vroeg hij snel en ging aan de andere kant van het bed staan.

“Pak zijn armen vast, want ik heb al een paar slagen tegen mijn hoofd gekregen.”

Vrijwel direct kwam er een arts en een verpleegster de kamer binnengerend. Robert en Tony deden een stap achteruit.

Plotseling stopte Sebastian met tegenstribbelen. Er klonk een doorgaande toon. Robert keek op de monitor. Er was een rechte lijn te zien.

“Begin met reanimeren!”, beval de arts aan de verpleegster. De

arts rende de kamer uit om niet veel later met een defibrillator terug te komen. De verpleegster trok het shirt van Sebastian open waarna de twee elektroden op het lichaam werden gelegd. De arts controleerde of de hoeveelheid joule zich inmiddels had opgebouwd. Toen deze 360 aangaf riep hij dat de verpleegster haar handen van het lichaam moest halen waarna de arts de stroomstoot door Sebastian schoot. Hierbij kwam het lichaam iets los van de tafel. Allen keken naar de monitor. Er was geen resultaat. De arts probeerde het nogmaals. Wederom had hij geen succes. De verpleegster ging door met de handmatige hartmassage, terwijl de arts iets in het infuus spoot.

“Ik ga het nog eens proberen met de defibrillator”, zei de arts en maakte het apparaat weer gereed en legde de elektroden op Sebastians borst.

Robert en Tony stonden op een afstand te kijken. Of dat nu gepast was wisten zij niet, maar aan de andere kant werden zij niet door de arts naar buiten gestuurd. Zij zagen hoe de arts meerdere malen met de defibrillator een stroomstoot aan Sebastian gaf. Telkens zonder resultaat. Na twintig minuten keek hij Robert aan en schudde zijn hoofd. Daarna keek hij naar de klok.

“Tijd van overlijden, 8.17 uur.”

Robert en Tony verlieten de kamer.

“Ik zal Sandra de Vos bellen voor een autopsie. Zorg jij dat het lichaam naar het UZA gaat?”

“Komt in orde”, zei Tony.

Danny was aangekomen in de Bourla Schouwburg en liep het podium op. Hij nam de hele situatie nog eens door. Hierbij ging hij ook nog eens naar boven om de plek te inspecteren waar hij gisteren de sleutel had gevonden en vanwaar het touw van de kroonluchter was doorgesneden. Hij hing voorover over de balustrade van de loopbrug en keek recht naar beneden. Hierbij volgde hij het stuk touw dat er nog steeds hing. Onder hem zag hij de 4 stukjes tape die Robert, voordat de kroonluchter werd verwijderd, op de grond had geplakt. Ook zag hij het gele en groene kruisje. Eigenlijk niet eens zo heel ver bij elkaar vandaan. Het groene, waar Sebastian had gestaan net in de cirkel van de impact die de kroonluchter

veroorzaakte. De gele, de plek van Cecilia, er net buiten. Nog een geluk dat ook zij niet meer onder de kroonluchter had gestaan. Alhoewel helemaal ongeschonden was zij ook niet uit de strijd gekomen, want het versplinterde glas had toch nog haar onderbenen weten te raken.

“Danny?”, hoorde hij vanuit de zaal roepen.

“Rob, ik ben hierboven.”

Robert keek naar boven en hield zijn hand voor hem uit om een schijnwerper te blokkeren die in zijn gezicht scheen.

“Wacht, ik kom ook wel even naar boven. Kan ik het ook eens vanaf daar inschatten.”

Niet veel later stond Robert naast Danny.

“Wat was je aan het doen?”

“Oh ik zat nog even van bovenaf te kijken waar nu precies de kroonluchter was gevallen en waar Sebastian gewond was geraakt.”

Robert realiseerde zich dat Danny nog van niets wist. Dat kon ook niet anders, want enkel hijzelf was aanwezig geweest in het ziekenhuis.

“Je mag dat ‘gewond’ wel weglaten”, zei Robert.

Danny keek hem aan. “Nee!”

“Ja helaas heeft hij het niet gehaald.”

“Shit, dat meen je niet. Wanneer is het gebeurd?”

“Vanmorgen, toen ik net bij hem in de kamer was. Hij deed nog zijn ogen open en daarna ging het helemaal fout. Ze zijn ruim twintig minuten bezig geweest in een poging hem te reanimeren.”

“Maar zonder resultaat”, zei Danny en vervolgde, “en is Cecilia al op de hoogte gebracht?”

“Nee, daar gaan wij dadelijk even langs. Ik ben bang dat dat een enorme schok voor haar zal zijn, dus wij moeten ook nog even nazorg mobiliseren”, zei Robert.

“Waar overnacht zij eigenlijk?”

“Volgens mij in het Botanical”, zei Robert.

“Toe maar.”

“Ja wat dacht je met zo’n diva.”

5

Die middag kwamen zij samen in hun tijdelijke hoofdkwartier, oftewel het oude appartement van Robert. Danny stond voor het raam en keek uit over de kloostertuin die tegenover het appartementencomplex was gelegen. Achter hem was Robert bezig het één en ander op het whiteboard te bevestigen. Jasper kwam net binnen en zorgde voor de koffie, alvorens aan de vergadertafel te gaan zitten.

“Oké, wat hebben wij tot nu toe”, begon Robert en draaide zich naar het bord. “Het slachtoffer Sebastian Steyn, afkomstig uit Londen, maar sinds enkele jaren meereizend met dit gezelschap. Net als Cecilia hij een soort van nomadenbestaan leidt. Sebastian werd door de kroonluchter om het leven gebracht. Cecilia stond er net buiten anders had zij het misschien ook niet na kunnen vertellen.”

Danny ging nu naast Robert staan.

“En dan hebben wij het doorgesneden koord van de kroonluchter en de sleutel die ik vond”, zei Danny en hing foto’s van beiden op het bord.

“Zijn er eigenlijk ook nog vingerafdrukken gevonden?”, vroeg Jasper.

“Laura heeft niets kunnen vinden”, zei Robert.

“En die sleutel?”, vroeg Jasper aansluitend.

“Ook nog geen idee. Aan het formaat te zien is hij niet voor een deur”, zei Danny. “Misschien een locker of kluisje ergens?”

“En waren er nog camerabeelden?”, vroeg Robert op zijn beurt aan Jasper.

“Ik heb inmiddels alle beelden ontvangen van de artiesteningang en die van de hoofdingang. Ik ga deze dadelijk analyseren en kijken of ik er onregelmatigheden of verdachte personen op tegenkom.”

“Nog beelden in de buurt van het podium?”, vroeg Danny.

“Nee, helaas hingen daar geen camera’s, dus ik moet het echt hebben van de verschillende ingangen.”

“En had Sebastian vijanden dat jullie weten?”, merkte Jasper op.